

kapitaliseres Beløbet, man multiplicerer det med 25, og det udbetales vedkommende kontant. Der kan nævnes Ejendomme i Brøndshøj Sogn, som paa Grund af, at de ikke have haft Hartkorn, men bestaa af 4—5 Etagers Huse med mange Lejere, ville komme til at betale kjøbenhavnsk Grundskat, Arealsskat, naar de blive indlemmede i Kjøbenhavn, og som efter opstillet Beregning ville faa en Skadesløsholdelse af over 7,000 Kr., en enkelt Ejendom i alt Fald. Paa den anden Side vil der kunne paavises større Landejendomme, og er paa vist ved Beregning, hvis Skattebyrde vil falde flere Hundrede Kroner om Aaret, og som altsaa faa en absolut Fordel ved Indlemmelsen. Deres Skatter ere altsaa efter kjøbenhavnsk Maalestok paa langt nær ikke saa store som deres nuværende kommunale Skatter, idet Hartkornsskatten helt og holdent bortfalder. Altsaa, hvor det er til Fordel for Ejerne, kræver Kjøbenhavns Kommune ikke noget Vederlag, og hvor det er dem til Skade med Hensyn til deres Skatter, udbetaler man dem denne Skade, en Udgift, der for Kjøbenhavns Kommune ganske sikkert vil overstige 1 Million Kr. for dette ene Sogns Vedkommende. Under disse Omstændigheder er det indlysende for enhver, at en Landkommune ved at blive indlemmet i Hovedstaden vil komme til at nyde godt af en Række Foranstaltninger, som findes bedre i Kjøbenhavn end i saadanne Kommuner. For det første gælder det Skolevæsenet, Vandvæsenet, Belysningsvæsenet og til Dels ogsaa Bygningsvæsenet.

Det maa altsaa anses for en given Sag, at det for Brøndshøj Sogn maa siges at være en Fordel at komme ind under Kjøbenhavn, selv om alle disse Fordele først successivt komme Kommunen til gode. Og jeg mener mig derfor fuldt berettiget til at anbefale det høje Ting at slutte sig til den Overenskomst, som saaledes under Forbehold af Lovgivningsmagtens Tilslutning er afsluttet mellem de interesserede Parter. Der staar for mig endnu tilbage som Indledning at gøre Rede for et Par Ændringer, som ere vedtagne i det andet Ting, og som gaa ud paa først i Lovforslagets § 20 at forandre en Bestemmelse, som staar i Begyndelsen af andet Stykke og lyder saaledes: „I Mangel af mindelig Overenskomst mellem Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Kjøbenhavns Amdsraad og Amtets Skoleraad ordnes Afviklingen af Forholdene mellem Brøndshøj Sogn og Amtskommunen samt Kjøbenhavns Amds Skolefond af vedkommende Minister“. Man har i Landstinget forandret denne Bestem-

melse saaledes, at det ikke bliver Indenrigsministeren eller vedkommende Minister, som skal afgøre denne Sag, men at det derimod bliver „tre dertil beskikkede Mænd, af hvilke Indenrigsministeren udnævner den ene, der tillige fungerer som Formand, medens de to andre vælges henholdsvis af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og Kjøbenhavns Amdsraad. Den af Mændene truffne Afgørelse kan enten af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller af Kjøbenhavns Amdsraad indankes for Indenrigsministeren, der da afgør Sagen“. Den anden Ændring, som efter al Rimelighed ikke vil faa nogen Betydning, jeg tør vel føje til, *forhaabentlig* ikke vil faa nogen Betydning, gaar ud paa, at man har knyttet denne Lov sammen med de to andre paagældende Love, som staa paa Tingets Dagsorden i Dag. Man har i det andet Ting ikke villet aabne nogen Adgang til, at en Indlemmelse skulde kunne finde Sted for et af Soggenes Vedkommende, uden at samtidig Andragendet var indgivet om at erholde kgl. Resolution ogsaa for Indlemmelsen af de tvende andre Sogne. Jeg sagde, at jeg ikke antog, at det vilde faa nogen praktisk Betydning, og det er man berettiget til at udtale naar man ser hen til, at de foreliggende Overenskomster jo udtrykke begge Parter's Ønsker, saa at, naar Lovgivningsmagten sanktionerer disse Ønsker, er der ingen Grund til at formode, at der kunde komme noget i Vejen eller der skulde finde nogen Vægning Sted fra nogen Kommunalbestyrelse ved at indgive Andragende om at erholde den kgl. Resolution. Men der er naturligvis altid en Mulighed for, at der ved den endelige Affattelse af Overenskomsterne — den er jo forudsat i den foreløbige Overenskomst mellem Parterne — at der ved denne endelige Overenskomst angaaende Kommunernes Mellemværende kunde opstaa en eller anden Uenighed eller Vanskelighed, saa at Kjøbenhavns Kommune og den paagældende Sognekommune ikke kunde blive færdige, ikke kunde blive enige. Det vilde saa altsaa være muligt for den ene af de tre Kommuner at forhindre de to andre, som forudsættede at have deres Sager i Orden, fra at blive indlemmede. Det er en fjern Mulighed, som jeg haaber ikke vil indtræffe, thi det forekommer mig i Virkeligheden, at det vilde være at begaa en Uretfærdighed mod de to Kommuner, som ere ganske uskyldige i, at den tredje ikke kunde komme overens med Kjøbenhavns Kommune og vice versa. Naar man har indsat denne Bestemmelse i det andet Ting, er det, som